

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 15 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy – Izba Karna
w składzie:

Przewodniczący: SSN Krzysztof Cezar

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 lutego 2011 r.
sprawy **Marka C.**
oskarżonego z art. 163 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela
posiłkowego A. S.A.
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 25 maja 2010 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego
w K. z dnia 19 stycznia 2010 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania obciążyć oskarżyciela posiłkowego A. S.A. – Maglorzatę G.**

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 19 stycznia 2010 r. ponownie (trzeci raz) uniewinnił Marka C. od tego, że „w okresie od dnia 1 kwietnia 2004 r. do dnia

28 maja 2004 r. w K. będąc kierownikiem administracyjnym pawilonu DH G. w części przynależnej Spółce Akcyjnej D., będąc zobowiązanym na podstawie umowy o pracę (zakres obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności) z dnia 1 sierpnia 2002 r. do administrowania obiektem i przestrzegania przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy i przepisów przeciwpożarowych nie dopełnił obowiązku poprzez dopuszczenie do zaniedbania w prawidłowym funkcjonowaniu instalacji przeciwpożarowej, w tym nie zadziałania instalacji tryskaczowej, powodując w ten sposób nieumyślnie zdarzenie w postaci rozprzestrzenienia się pożaru i spalenia obiektu w całości w dniu 28 maja 2003 r.”, to jest od popełnienia przestępstwa z art. 163 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 25 maja 2010 r. Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora, pełnomocników dwóch oskarżycieli posiłkowych i trzech oskarżycieli posiłkowych, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego spółki A. SA, zarzucając „rażące naruszenie przepisów prawa mogące mieć istotny wpływ na teść orzeczenia, a mianowicie art. 442 § 3 k.p.k., poprzez:

- nieuwzględnienie przez Sąd Okręgowy własnych zapatrywań prawnych i wskazań co do dalszego postępowania,
- błędne przyjęcie, że zarzuty apelacyjne dotyczyły zasady swobodnej oceny dowodów”,

po czym wniósł o „uchylenie wyroku w całości i przekazanie sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania”.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wnosił o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Jedyny podniesiony w kasacji zarzut rażącego naruszenia prawa w postaci art. 442 § 3 k.p.k. jest oczywiście bezzasadny, co wynika już z treści tego przepisu.

Stanowi on, że zapatrywania prawne i wskazania sądu odwoławczego co do dalszego postępowania są wiążące **dla sądu, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania**. Powyższe związanie dotyczy więc sądu pierwszej instancji, a nie sądu odwoławczego kolejny raz rozpoznającego środki zaskarżenia. W procedurze karnej nie ma odpowiednika art. 386 § 6 k.p.c. przewidującego takie związanie również sądu drugiej instancji. Co jednak istotniejsze, i było podniesione już w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oraz zostało podkreślone w odpowiedzi na kasację, w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego z dnia 16 września 2009 r. wskazano jedynie na potrzebę rozważenia przez Sąd Rejonowy, czy zachowanie oskarżonego „przez zaniechanie pewnych obowiązków” mogło wyczerpać znamiona art. 164 § 2 k.k. (s. 9 motywów – k. 2821). Sąd I instancji wywiązał się z tej powinności, na co wskazuje lektura uzasadnienia jego wyroku.

Jeżeli przyjąć w ślad za uwagami zawartymi w motywach skargi kasacyjnej, że Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku poczynił ustalenia odmienne od ustaleń faktycznych zawartych w wyroku tego Sądu z 16 września 2009 r., to stwierdzić trzeba, iż dopiero w uzasadnieniu kasacji podniesiony został, niedopuszczalny w tym postępowaniu, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, co również wyklucza jej uwzględnienie.

Z pola uwagi skarżącego się zniknęły też dalsze, fundamentalne kwestie. Po pierwsze, że warunkiem przypisania czynu z art. 164 k.k. jest spowodowanie **bezpośredniego** niebezpieczeństwa zdarzenia (o czym pisał Sąd Rejonowy na s. 23 – 24 uzasadnienia) i po drugie, skoro oskarżony stanął pod zarzutem spowodowania, czyli wywołania, lub, jak mówi przepis art. 163 k.k. – „spowodowania” zdarzenia, to należałoby wykazać, że Sąd Rejonowy był uprawniony w ramach art. 399 § 1 k.p.k., a więc bez naruszenia art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. przypisać oskarżonemu czyn w postaci zaniechania, wyczerpującego znamiona art. 164 § 2 k.k. (w zw. z art. 2 k.k.). Nie wystarczy zatem wyrażenie zapatrywania co do subsumpcji prawnej

zachowania, ale również istnienie prawnej dopuszczalności ścigania za takie zachowanie, czego kasacja również nie wykazała.

Biorąc nadto pod uwagę, że wniosek nie określa właściwie, czego domaga się skarżący, oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.